

... Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει τὰς ρίζας τῆς εἰς τὴν ἱεράν ἀρχαιότητα, εἰς τὸν Χριστόν, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Πατέρας καὶ Οἶκουμ. Συνόδους, καὶ διατηρεῖται μέχρι σήμερον. **Μία** καὶ ἀδιαίρετος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ πίστις ἡ ὀρθή τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀλλάσσει μέ τοὺς καιρούς, καὶ δέν μεταβάλλεται μέ τοὺς χρόνους ἢ Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἀλλοιοῦται ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ἢ ἀλήθεια δέν μαραίνεται οὐδέ γηράσκει, ἀλλὰ μένει ἡ αὐτὴ πάντοτε καὶ νέα.

Ἐγεννήθη καὶ παρουσιάσθη ὡς θρησκεία καὶ ὁ Προτεσταντισμός ἐν τῷ κόσμῳ· πότε ὁμως; Δέκα ἕξ ὀλοκλήρους αἰῶνας μετὰ Χριστόν, τὴν 19ην Ἀπριλίου 1529. Ἐγεννήθη εἰς Αὐγούσταν, καὶ ἐκεῖ ὡς νήπιον ἔδωκεν τὴν πρώτην του φωνήν. Ἐκεῖ εἰς τὴν Αὐγούσταν ἐσπαργανώθη, ἐκεῖ ἐμαυαύθη, ὄχι ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων (ὥστε νὰ εἶναι Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία), ἀλλ' ὑπὸ τῶν Λουθήρων καὶ Καλβίνων, διὰ νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγεται Λουθηριανικὴ καὶ Καλβινικὴ παραсуναγωγή.

Πόθεν δ' ἐγεννήθη; Ποῖος ὁ πατήρ καὶ ποία ἡ μήτηρ αὐτοῦ; Ἐγεννήθη ἐκ τῆς σήψεως καὶ τῆς σαπρίας τῆς Παπικῆς λεγομένης ἐκκλησίας. Πατήρ αὐτοῦ ὁ ἐγωϊσμός καὶ τό συμφέρον τοῦ Πάπα καὶ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Παπικὴ λεγομένη ἐκκλησία. Ἐάν ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία, ὁ Πάπας δηλαδή δέν ἔδιδε τό σπέρμα, διὰ τῶν καταχρήσεών του ὡς πρὸς τό ὀρθόν δόγμα, τὴν ἠθικὴν καὶ τό συμφέρον καὶ ἔάν δέν ἐγέννα ἀφορμάς καὶ δέν ἐμόλυνεν τὴν θρησκείαν, Προτεσταντισμός δέν θά ὑπῆρχε σήμερον.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ καταχωρήσωμεν, διὰ τὰ ἀγνοοῦντα θύματα τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τὴν ἀφορμὴν τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Λουθήρου.

Ὁ **Μαρτῖνος Λούθηρος** προέβη εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Πάπα διαμαρτυρίαν διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν· ὁ Πάπας Λέων ὁ δέκατος, φιλάργυρος ὑπάρχων, ἡμέραν καὶ νύκτα ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἐφεύρη τρόπον πρὸς συλλογὴν χρημάτων. Καὶ τοῦτο κατώρθωσε διὰ τοῦ ἐξῆς σατανικοῦ ἐπιχειρήματος. Ἐξέδωκε συγχωροχάρτια (ἀφέσεις) εἰς τὰς ὁποίας ἔγραφεν (ὡς δῆθεν διάδοχος τοῦ Πέτρου καὶ ἐπίτροπος Χριστοῦ), ὅτι ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας εἰς ζῶνας καὶ νεκρούς καὶ μάλιστα τοὺς ἐν «καθατηρίῳ πυρί» διαμένοντας. Ἐπροφασίζετο δέ, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα τὰ συνάζει διὰ τὰ ἐν τῇ ἀνατολῇ πολεμοῦντα στρατεύματα. Ὅθεν μετὰ βεβαιότητος ἐπληροφόρει διὰ τῶν ἀφέσεων, ὅτι ὅστις θά δώσῃ τὰ ἔξοδα ἐνός ὀλοκλήρου ἔτους δι'

ένα στρατιώτην, θά ἔχη συγχώρησιν δι' ὅσα ἁμαρτήματα θά πράξη ἐντός διαστήματος πέντε ἐτῶν, ὅστις θά δώσῃ περισσότερα, σχετικῶς πρὸς τὸ πλεον ποσόν ἠϋξανε καὶ τὸ δικαίωμα νά ἁμαρτάνῃ περισσότερα ἔτη!! Ἐκούετε φίλοι τοῦ Πάπα;...

Ταῦτα τὰ συγχωροχάρτια ἀπέστειλε πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης νά κηρύξωσι καὶ διαδώσωσιν. Ἐπῆρχε δέ συνήθεια τοιαύτη, ὥστε, ὅταν ἐξεδίδοντο ὑπὸ τοῦ Πάπα τοιαῦται σχετικαὶ ἐγκύκλιοι νά δίδωνται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τάγματος τῶν ἱεροκηρύκων καὶ οὗτοι νά κηρύττωσι περὶ αὐτῶν καὶ νά πωλῶσιν αὐτάς εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως.

Ὁ Πάπας, λοιπόν, εἶχεν ἀδελφὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσεν διακοσίων χιλιάδων γροσίων «ἀφέσεις» νά ἀποστείλῃ καὶ διαμοιράσῃ αὐτάς ὅπου αὕτη ἠθέληεν. Αὕτη δέ ἀπέστειλεν αὐτάς εἰς Γερμανίαν, ἀλλὰ διὰ νά κερδίσῃ περισσότερα, φιλάργυρος καὶ αὐτὴ ὑπάρχουσα, δέν ἔδωκεν αὐτάς τῷ Τάγματι τῶν Ἱεροκηρύκων κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχε καὶ ὁ Λούθηρος πρωτεύων, ἀλλ' ἐπώλησεν αὐτάς εἰς τοὺς Φράρρους τῶν Φραντζεσκάνων περισσότερον ἀπὸ τὴν τοῦ Πάπα ὠρισθεῖσαν τιμὴν. Ἰδὼν, ὅθεν, ὁ Λούθηρος ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του ἢ ἐπικερδῆς αὕτη ἐργασία καὶ ὅτι ἄλλοι ἀντ' αὐτοῦ πορίζονται τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη, ἠκόνισε τὴν γλῶσσάν του καὶ ἤρξατο νά κηρύττῃ ἐναντίον τῶν «συγχωροχαρτίων» ἀποδεικνύων, ὅτι οὐδόλως ταῦτα ὠφελοῦν τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ Πάπας δέν ἔχει τοιαύτην ἐξουσίαν, Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Λουθήρου ἤρρεσε τοῖς πολλοῖς, κυρίως δέ ἡ ἀπογύμνωσις τῆς ἀπληστίας τοῦ Πάπα καὶ δι' αὐτόν τὴν ἐδέχθησαν. (Παράβαλε Δωδεκάβ. Δοσιθ. σελ. 1157).

Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Λουθήρου· ἡ ἑαυτοῦ ζημία καὶ ἡ στέρησις τοῦ κέρδους ἐκ τῆς τῶν «συγχωροχαρτίων» πωλήσεως καὶ ὄχι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐάν ταῦτα ἐδίδοντο εἰς χεῖρας τῶν Ἱεροκηρύκων δέν θά προέβαινεν εἰς αὐτήν, καθὼς καὶ ἔως τότε δέν εἶχε προβῆ, ἴσως δέ θά ἦτο καὶ ὁ θερμότερος ὑπερασπιστὴς αὐτῶν, λόγῳ τοῦ ἐξ αὐτῶν κέρδους· ἐπειδὴ ὁμοῦς ἄλλοι ὠφελήθησαν, ἐπλήγη ἐκ τούτου καὶ ἐκηρύχθη ἐναντίον αὐτῶν καὶ τοῦ Πάπα. Ἐὰν τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας ἐξῆψε τὸν θυμὸν αὐτοῦ κατ' αὐτῶν καὶ οὐχὶ ζῆλος καὶ σκοπὸς θεῖος, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ τοῦτο εἰς μίαν διάλεξιν γενομένην ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Δουκὸς τῆς Σαξωνίας: «Μήτε διὰ τὸν Θεὸν ἤρξατο ἡ ὑπόθεσις αὕτη, μήτε αὐτίς διὰ τὸν Θεὸν μέλλει τελειοῦσθαι». Ὡσανεὶ, ἔλεγε, διὰ τὸ πρὸς τὸν Πά-

παν πείσμα καί τήν φιλαργυρίαν αὐτοῦ ἠθέλησε γενέσθαι ἀρχηγός Αἰρέσεως, ἦν καίτοι γινώσκων ἀπώλειαν ψυχῶν, ἔχεται ὁμοῦς τῆς γνώμης αὐτοῦ» (Δωδεκάβ. Δοσιθ. σελ. 1155). Αὐτά διά τούς ἀγνοοῦντας.

Ὁ Προτεσταντισμός, οὔτε διά πρώτην φοράν οὔτε μόνον ἐν τῇ Δύσει ἐνεφανίσθη. Ὁ Προτεσταντισμός ἀνεφάνη πολλακίς εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν διά τῶν ἐκάστοτε αἰρέσεων. Τί ἄλλο ἦσαν αἱ αἰρέσεις εἰμή Προτεσταντισμός, διαμαρτυρήσεις κατά τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος; Ὁ αἰρετικός Βιγιλάντιος δέν ἀπέρριπτεν τήν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων εἰκόνων καί τῶν Ἁγίων Λειψάνων καθώς καί οἱ Προτεστάνται; Ὁ αἰρετικός Ἄρειος δέν ἀπέρριπτεν τάς ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων εὐχάς, ὡς καί οἱ Προτεστάνται; Οἱ Εἰκονομάχοι δέν ἐπολέμησαν τάς Ἁγίας εἰκόνας, δέν ἐξανέστησαν κατά τῆς ἀγαμίας τοῦ Μοναχικοῦ βίου, δέν ἠρνήθησαν τήν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου, ὡς καί οἱ Προτεστάνται; Οἱ αἰρετικοί Παυλικιανοί δέν ἀπέρριψαν τάς παραδόσεις ὡς καί οἱ Προτεστάνται;

Ἄλλά μόνον ἐν τῇ Δύσει ἠὺδοκίμησε καί εὐδοκίμει ὁ Προτεσταντισμός, διά τόν ἱστορικόν λόγον ὅτι ἐν τῇ Δύσει ἐσπάρη εἰς ἔδαφος σεσηπός. Ἐσπάρη εἰς τήν Παπικήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἦτο μεστή καταχρήσεων, ἐγωϊσμοῦ καί ψεύδους. Ἐσπάρη εἰς μίαν λεγομένην Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἦτο γυμνή ἀπό Ἀποστολικήν παρακαταθήκην, ὑπόδουλος εἰς τόν ζυγόν ἑνός ἀνθρώπου, τοῦ Πάπα, στενάζουσα καί ζητοῦσα λύτρωσιν. Δι' αὐτό ἠὺδοκίμησεν ὁ Προτεσταντισμός ἐν τῇ Δύσει· διά τοῦτο ἠὺδοκίμησεν ἡ μεταρρύθμισις ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἅν καί ὡς θρησκεία ἔχει τόσας καί τόσας πλάνας¹.

Ἡ ἀναρχία τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἶναι πρωτάκουστος εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐντός 431 ἐτῶν ἡ αἵρεσις αὐτή διηρέθη εἰς ἰσαρίθμους αἰρέσεις καί ὑποδιαίρέσεις. Καί ὁμοῦς, ἔναντι ἑνός τοιούτου κοσμικοῦ οἰκοδομήματος, ἔναντι μιᾶς τοιαύτης ἀείποτε μεταβαλλομένης θρησκείας, ἥτις εἶναι κατατετημημένη εἰς τόσας λεγομένας Ἐκκλησίας ὅσαι αἱ κεφαλαί παρ' αὐτοῖς, καί τόσας αἰρέσεις ὅσα τά ἄτομα, ἔναντι, λέγομεν, μιᾶς τοιαύτης ἀστάτου Ἐκκλησίας ἄνευ θεμελίου Ἀποστολικοῦ, ὑποῦται ἐν Θεόδμητον Οἰκοδόμημα, μία Θεόκτιστος

1. Αὐτό δέ ἄς μᾶς γίνη μάθημα. Διότι, ὅσον ὑφίσταται ἠθικὴν κατάπτωσιν ἢ Ὁρθοδοξία, τόσον θά εὐρίσκη ἔδαφος ὁ Προτεσταντισμός καί αἱ λοιπαὶ αἰρέσεις νά ἀναπτύσσωνται.

Ἐκκλησία ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ, τῆς ὁποίας λίθος ἀκρογωνιαῖος εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Χριστός, θεμέλιον αὐτοί οἱ Ἀπόστολοι, ὡς καί ὅλοι πιστοί τῶν εἴκοσι αἰώνων, οἵτινες μέχρι τῆς σήμερον, ἀπετέλεσαν καί ἀποτελοῦσι τό ὑλικόν τοῦ θεοῦ τούτου Ἰδρύματος, τῆς Μιᾶς, τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς, πολύ ἄς προσέξωμεν, διότι ἡ ἱστορία καί μόνον τούς ἀποδεικνύει πεπλανημένους καί νόθους, καθιστῶσα αὐτούς ἀναπολογήτους.

Δι' αὐτό, ἐρχόμεθα, ἵνα διαφωτίσωμεν τούς ἀγνοοῦντας περί τῶν αἱρέσεων τούτων τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Χιλιασμοῦ, καί οἱ θέλοντες ἄς προφυλαχθῶσιν ἐξ αὐτῶν. Ἀκομη δέ, ἵνα ὑπενθυμῆσωμεν εἰς τούς κατά κόρον ὁμιλοῦντας «περί ἐνώσεως ἐκκλησιῶν», ὅτι τοιοῦτον θέμα δέν ὑπάρχει.

Τό θέμα διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὡς ἐξῆς· Ὅχι νά ἐνωθοῦν αἱ Ἐκκλησίαι (ἀφοῦ Ἐκκλησία εἶναι μόνον μία ὡς ἀπεδίξαμεν ἀνωτέρω), ἀλλ' ἵνα ἐπιστρέψουν εἰς τήν «Ἐκκλησίαν» τήν **Μίαν**, τήν **Μοναδικήν**, ὅλαι αἱ λεγόμεναι ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ὑπῆρξαν τοιαῦται· καθ' ὅτι Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν ἐφυτεύθη ὑπό τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυρίου ἀσφαλῶς ἐφυτεύθη ὑπό τῆς ἀριστερᾶς τοῦ Πονηροῦ.

Δέν εἶναι δυνατόν ἡ **Κεφαλή**, ὁ Χριστός, νά ὑποκύψῃ εἰς τήν «**Παντούφλαν**» τοῦ Πάπα. Δέν εἶναι δυνατόν ἡ **Σοφία**, ὁ Χριστός, νά ὑποκύψῃ εἰς τήν **μωρίαν** τῶν ἐκάστοτε λεγόμενων «ἀλαθῆτων» Παπῶν, ὡς ἐκήρυξεν αὐτούς ἡ 20ῃ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ κατά τό ἔτος 1870 νομοθετοῦσα οὕτω;

«**Τῇ ὁμοφώνῳ ψήφῳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου διδάσκομεν καί ὡς θεόθεν ἀποκαλυφθέν (ἡμῖν) δόγμα ὀρίζομεν· Ὁ Ρωμαῖος Ποντίφηξ λαλῶν ἐκ τῆς καθέδρας· τουτέστιν, ὅταν ἐπιτελῇ οὗτος τά τοῦ ποιμένος καί Διδασκάλου πάντων τῶν Χριστιανῶν, ὀρίζει δυνάμει τῆς ὑπερτάτης ἀποστολικῆς αὐτοῦ αὐθεντίας, τήν τηρητέαν ὑπό συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαν, ἐν τε τῇ πίστει καί τοῖς ἡθεσι, θεία συνάρσει, ἣν περ (ὁ Σωτήρ) αὐτῷ τῷ μακαρίῳ Πέτρῳ ἐπηγγείλατο, ἀπολαύει τοῦ αὐτοῦ ἀλαθήτου, διά τοῦ ὁποίου ὁ θεῖος Λυτρωτής ἠδδόκησεν νά καθοπλίσῃ τήν ἑαυτοῦ Ἐκκλησίαν, ὀρίζουσάν τά τῆς πίστεως καί τῶν ἡθῶν· τούτου ἕνεκα αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος εἰσὶν ἐξ ἑαυτῶν καί οὐχί ἐκ τῆς ὁμοφώνου συναινέσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀμετάτρεπτοι (ἀλάθητοι)· Ἐάν δέ τις, ὅπερ ὁ Θεός εἶθε νά ἀπο-**

τρέψη, ἐκ προκαταλήψεως διανοηθῆ νά ἀντείπη τῇ ἡμετέρῃ ταύτῃ ἀποφάσει, ἀνάθεμα ἔστω» (Κεφ. δ' 20ῆς Συνόδου 1870).

Καί οὕτω σήμερον, τόσον αἱ μικραὶ ὅσον καί αἱ μεγάλαι κατηχήσεις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας γράφουν, ὅτι τό «ἀλάθητον» τοῦ Πάπα εἶναι τό αὐτό μέ τό ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ δέ Δυτικοί θεολόγοι φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νά διακηρύττουν, ὅτι καί ψεῦδος ἐάν εἴπη ὁ Πάπας, πρέπει αὐτό νά γίνῃ δεκτόν ἀπό τοὺς πιστοὺς ὡς ἀλήθεια! Ἄκούετε;... Οὕτω ὁ καρδινάλιος Βελαρμῖνος, τόν ὁποῖον οἱ Παπικοὶ ἀνεκήρυξαν «ἅγιον» ἔγραφεν· «Ἐάν ποτε ὁ Πάπας ἀπατηθεῖς ἤθελε συστήσει ἀμαρτίας καί ἀπαγορεύει ἀρετάς, ἡ Ἐκκλησία θά ὤφειλε νά δεχθῆ τὰς ἀμαρτίας ὡς ἀγαθὰς, τὰς δέ ἀρετάς ὡς κακίας» Theologia «De Romano Pontifice» (βιβλ. 4, κεφ. 23). Καθ' ὅτι δέν εἶναι δυνατόν, προσθέτουν, νά συγκριθῆ πρὸς τόν Πάπαν οὐδεὶς· ἔστω καί ἐκ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε καί χιλιάδες ἀκόμη ἀγίων ἐξ αὐτῶν. Καί ὀφείλομεν· «Νά ἀκολουθῶμεν πρό πάντων καί κατά πρῶτον λόγον τόν Πάπαν, ὅταν πρόκειται διά ζητήματα πίστεως, παρά χιλιάδας ἀγίους Αὐγουστίνους, Ἰερωνύμους, Γρηγορίου, Χρυσοστόμους κ.λ.π.» («Cornelius Mussus in Fpistoa ad Roman» i cap. XIV).

Καί πότε πάντα ταῦτα; ὅταν Πάπαι εἶχον ἀνακηρυχθῆ καί ἔφηβοι 16 ἐτῶν, ὡς ὁ Ἰωάννης ὁ ιβ' (955-964) διαβόητος διά τὰ κυνήγια, τὰ συμπόσια, τὰ ἀκατανόμαστα ὄργια καί τὰς προπόσεις του ὑπέρ τοῦ... Διαβόλου! Καί δωδεκαετῆ παιδιὰ, ὡς ὁ Βενέδικτος ὁ ΙΧ, (1039), ὁ ὁποῖος διά τὴν αἰσχρὰν διαγωγὴν του καί τὰ δεινὰ, ἃ ἐπεσώρευσεν εἰς τόν λαόν ἐξεδιώχθη ὑπ' αὐτοῦ τό 1044. Σκεφθῆτε, λοιπόν, ὁποῖοι ἦταν οἱ ἀλάθητοι Πάπαι! Κατά τὴν περιβόητον δέ ταύτην Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ, ὅπου ἐν μέσῳ πολλῶν ἀντιρρήσεων ἐθεσπίσθη τό δόγμα διά τό «ἀλάθητον τοῦ Πάπα» λέγεται, ὅτι τινές ἐκ τῶν Ἐπισκόπων παρετήρησαν εἰς τόν Πάπαν Πῖον τόν Θ', ὅτι δέν ὑπάρχει εἰς τὴν Παράδοσιν τοιοῦτον δόγμα. Καί ὁ Πάπας ἀπήντησεν· «la traditio sono io», δηλαδή «ἡ παράδοσις εἶμαι ἐγώ». Ἀπό κεῖ καί πέρα δύναται πᾶς ὅστις, ἀπροκαταλήπτως ἐρευνᾶ, νά διαπιστώσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Βεελζεβούλ ἐν αὐτῇ, εἰς τό τέκνον αὐτῆς Προτεσταντισμόν, ὡς καί εἰς τὰ ἔγγονα αὐτῆς τὰς λοιπὰς αἱρέσεις, καί οὕτω νά σταματήσῃ τό «τροπᾶριον» περί «ἐνώσεως» καί νά μάθουν τό «τροπᾶριον» περί «ἐπιστροφῆς αὐτῶν», ἐν μετανοίᾳ, ταπεινώσει καί συντριβῇ.

Σημ. Οἱ πιστοὶ ὅμως των Δυτ. παρα-εκκλησιῶν ἔχουν πολλὰ ελαφρυντικά σε σχέση με τοὺς θρησκ. ηγέτες των καὶ γίνονται εὐκόλα δεκτοὶ ἀπὸ τὴν Ορθόδοξον Ἐκκλησίαν ὅταν το θελήσουν. Λ.Μ.Δ.